

Deel I

De Verleiding

Hoofdstuk 1

Niet klagen maar dragen en bidden om kracht.

Negen mannen en één vrouw: ze was zowaar de enige vrouwelijke deelnemer. Nummer negen had met een guitige blik zijn hand uitgestrekt om zich voor te stellen en hielp haar omhoog toen ze haar notitieschrift uit haar tas had opgevist. Deze cursus kon nog wel eens leuker zijn dan ze had verwacht; een welkome afleiding van haar echtscheidingsperikelen, dacht Sanne.

Vijftien jaar huwelijk met iemand die niet gelukkig kon zijn. Vijftien jaar. Waarom had het toch zo lang geduurd? Grenzen stellen, daar was ze niet goed in geweest. Lekker makkelijk om dat achteraf te constateren. Maar Sanne kreeg steeds beter door wat er gebeurd was. Nu ze het hoge woord ('ik wil een echtscheiding', bizar hoe je zoveel levens met die vier woorden kon veranderen) eruit had gegooid en Tony bij zijn ouders was ingetrokken, voelde ze dat ze bevrijd werd uit die donkere periode. Uit de rollercoaster emoties van haar echtgenoot. Uit de beklemming. Vrolijk zijn, flink zijn, hupsakee, gewoon weer door door door. Negeren dat hij

je soms ineens met ogen aankijkt die je niet herkent, in een zwarte gloed van boosaardigheid. Bijna duivels, bijna schizofreen. Negeren die hard door de woonkamer schallende Shaffy muziek tot laat in de nacht. Terwijl hij badend in zelfmedelijden de ene na de andere fles Russische champagne of ander goedkoop spul achteroverslaat. ‘Laat me, laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan.’ Of ‘Ik drink, ik drink op elke vrouw die mij niet mag.’ Ze kende alle nummers uit haar hoofd en vond ze prachtig. Net als de talrijke covers die op deze klassiekers waren gemaakt, of waren het zelf covers? Maar ze háátte ze tegelijkertijd. Ze trokken Tony, haar man, de vader van haar kinderen, weg in een roes die sterker was dan haar liefde. Ze kon hem daartegen niet beschermen. Ze kon zichzelf niet tegen hem beschermen. En ze kon de kinderen niet tegen zijn verdriet beschermen. Ze kon alleen maar varen op die mooie, warme momenten die er óók waren. Die momenten dat hij haar zo intens en liefdevol aankeek, dat haar hele lichaam begon te gloeien en ze zich zo geborgen voelde. Met stoepkrijt hartjes voor haar tekende door de hele straat. Zijn huis vol waxinelichtjes zette, toen ze de eerste keer bij hem thuiskwam. Gevolgd door hun eerste vrijpartij met die mysterieuze *Twin Peaks* soundtrack op de televisie op de achtergrond. Gulzig likkend, zuigend, schokkend van opwinding. Hij had passie en zij had hem lief. Zo lief. Maar Tony was niet gewoon Tony. Tony was soms Tony één en soms

Tony twee. En ze wist nooit wanneer hij zou switchen, maar hij switchte telkens weer. Achteraf bezien had ze het veel eerder kunnen weten. Al in de eerste maanden dat ze met hem aan het daten was, nadat ze haar studentenbestaan in Brussel had beëindigd en terug naar Nederland was gegaan, klopte het niet. Lag ze 's nachts in zijn bed te wachten op elk geluid dat zou bevestigen dat hij eindelijk thuis zou komen. En kwam hij maar niet tot ze van uitputting in slaap gevallen was. Zat ze tot in het diepe donker haar examens voor het diplomatenklasje bij het instituut Clingendael voor te bereiden. En liet hij haar weer wachten. Zonder één bericht. Weer dronken als hij eindelijk thuiskwam. Dronken, niet vreemdgegaan, dat wist ze. Hij was veel te gek op haar en had haar nodig. Was dat wat ze zo prettig vond? Waarom accepteerde ze dit? Ze dacht dat het misschien zo hoorde. Hij was immers negen jaar ouder. Kwam uit de grote stad en had al een lange relatie achter de rug. Ze keek tegen hem op en werd overweldigd door zijn warme momenten. Dat gaf genoeg energie en compensatie voor zijn slechte momenten. 'Laat me', maar hoe dan? Hoe kon ze het laten als ze met hem een mooi leventje wilde opbouwen? Deed ze iets verkeerd? Was hij depressief omdat hij zijn zoontje uit zijn vorige relatie niet vaak kon zien? Baalde hij dat hij zijn opleiding niet had afgemaakt? Zoveel vragen, maar ze kreeg niet één antwoord. Er was niets aan de hand. En vragen leverden alleen maar ruzies op. Bemoeien gaf

driftbuien. En als hij dronken was: glasscherven. Laat me. Dus liet ze hem. Want ondertussen ging het fantastisch met alle andere dingen in haar leven. Sanne kreeg haar allereerste baan: een superleuke uitdaging op de net nieuw geopende Nederlandse ambassade in Kiev. En nadat hij zijn baan had opgezegd om haar te volgen, kregen ze daar hun eerste kindje. Ze hoopte vurig dat de zorg voor een baby hem meer afleiding zou geven: een prachtig poppendochtertje voor hem om mee te spelen. En om zich een bestaansrecht toe te kennen als huisvader terwijl zij fanatiek aan haar carrière kon blijven werken.

Met Brianna verhuisden ze een paar jaar later naar Amerika. En omdat hij nog steeds driftig en onredelijk bleef, hoopte ze dat hij zou opknappen van het *At Home Dad* netwerk daar. Een geweldig Amerikaans initiatief voor huisvaders om sociaal contact met elkaar te houden en praktische opvoedtips uit te wisselen. Met een heuse *At Home Dad Convention* in Chicago: zalen vol workshops over zorgende vaders en hoe uit een isolement te blijven. Maar ook daar ging het mis en bleef Tony haar verrassen met zijn kwetsende driftbuien, die ontstonden op de meest vervelende momenten. Zoals toen zijn zoon bij hen logeerde en ze zwanger van haar eigen zoontje Kai was. Misselijk werd tijdens de kerstdiner-voorbereidingen, even wilde liggen en daarmee een enorme woedeaanval over zich heen kreeg omdat ‘ze deze ene speciale